

Polnočný denník

– Maxim E. Matkin

Prvý slovenský internetový bestseller

Polnočný denník

Maxim E. Matkin

slovart

Text © Maxim E. Matkin, 2001
Slovak edition © Vydavateľstvo Slovart, spol. s r. o.
Bratislava 2002

Vydalo Vydavateľstvo Slovart, spol. s r. o., Bratislava, 2002
Zodpovedný redaktor Bystrík Šikula
Editorka Mária Štefánková
Výtvarný redaktor Ladislav Donauer
Zalomenie ALIAS PRESS, Bratislava
Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

ISBN 80-7145-671-3

Foto na obálke: Bobo Boška
Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Tak som sám. Zase po rokoch. Prednedávnom som mal ešte vzťahy tri, čo je vzhľadom na to, že som ich udržiaval paralelne, predsa len vyčerpávajúci spôsob života. S prvou som žil dosť dlhý čas na to, aby získala pocit, že som jej pokazil život, v ničom podstatnom ju nepodporoval a že môžem za jej kilá navyše a pokazený vzťah s matkou. Keď odchádzala, mala o šesťnásť plných kufrov viac, ako keď pred rokmi prišla, vrásku pri koreni nosa a hysterický záchvat. Povedala, že jej bude chýbať moja „hravosť“. Pravdupovediac, mne budú najviac chýbať moje cédečka, ktoré si vzala.

Druhá – to bol vášnivý vzťah založený na sexe a na tom, že to bola jedna z najkrajších a najvtipnejších žien, aké som kedy stretol. To sú aj všetky dobré vlastnosti, ktoré som u tejto očarujúcej bytosti postrehol. Liečila sa na psychiatrii, klamala za akýchkoľvek okolností a kvôli peniazom by prešla Antarktídu naboso. Dva dni po našom rozchode stretla „dobrého muža na celý život“, ktorý ju okamžite oplodnil a pred pár dňami sa zaňho vydala. V kostole. Štyrikrát do týždňa mi telefonuje a presvedča ma, že je veľmi, „naozaj veľmi“ šťastná.

Tretia bola šarmantná a záhadná. Bola s ňou fakt sranda, vyznala sa v technike a vedela robiť masáž ako bohyňa. Potom prekonala krízu svojho vzťahu a vrátila sa k starej láske. K bývalej spolužiacke z gymnázia. Zostali sme kamaráti.

Takže som sám. Nemám nikoho a môžem mať všetky.

Som sám a môžem chodiť, piť, zoznamovať sa a počúvať všetky tie múdrosti, sprostosti, klebety a historky, čo okolo seba trúšia ľudia v noci. Nemusím nič vysvetľovať, za nič sa ospravedlňovať. Žiadne plány do budúcnosti, len zber zážitkov. Ak sa vám to zdá trápne, nečítajte ďalej.

Toto je môj nočný denník. Tu je pár nocí, ktoré stáli za zaznamenanie.

Noc prvá: Príliš sexy pre teba

25. júl

Ešte pred polnocou som stretol kamaráta fotografa s digitálnym fotoaparátom. Má zvláštnu úchylku fotiť v noci po krčmách známych a potom ich vystavovať na internete. Má na tento účel zriadenú skvelú webovú stránku a raz ho za to niekto zabije.

Najskôr sme narazili na dvoch mojich známych – ukážkové prototypy toho, čo možno nazvať slovenskou zlatou mládežou. Sedel s nimi jeden odkvitnutý bývalý emigrant a riešili mimoriadnu aktivitu nejakého ministra na poli obchodu so stíhačkami. Kým prešli k poisťovníctvu, bol som už pri vedľajšom stole.

Tam ma bývalá frajerka kamaráta fotografa zoznámila so svojimi priateľkami. Boli tri, všetky mali prsia trojky, orgazmus a depresiu. Príliš pekné, príliš inteligentné a príliš sexy, aby sa s nimi niekto zoznamoval. Práve riešili nový objav bývalej frajerky nejakého mimoriadne rafinovaného chlapíka, ktorý s ňou síce spával nahý v posteli, ale odmietal sa s ňou vyspať.

– Tak mu ho zober do úst, – poradila jej kamarátka, pracujúca vraj v reklame, teda s pochopiteľným zmyslom pre skratku.

– Čo si? Nebudem si strkať do úst cudzieho vtáka!

– Všetky vtáky sú cudzie. Veď nemáš vlastného!

Nato sa rozprúdila debata o orálnom sexe, ktorá nebola nezaujímavá, až na to, že som sa musel spytovať sám seba, prečo o tom hovoria predo mnou. V takom prípade totiž v zásade existujú len dve možnosti: buď ma chce niektorá z nich do postele, alebo ma pokladajú za homosexuála. Nakoniec sa objavila tretia alternatíva. Dievča z reklamy sa ku mne otočilo a povedalo presvedčivým tónom:

- Tak to, kristepane, napíš, že také ako my sú najlepšie v posteli! S nami je orgazmus, ako keď ťa prejde vlak!

Tak sa aj stalo. Môžem to dosvedčiť. Ale o tom inokedy.

V tej chvíli boli všetky mimoriadne milé, príťažlivé a tak trochu sladkasté, aké bývajú ženy, keď sú pripravené zoznamovať sa s novými mužmi a nechať sa od nich balamutiť. Dva dokonalé exempláre „nových mužov“ sedeli o dva stoly ďalej. Závideli mi, kontaktovali moje spoločníčky očami a ani zaboha sa k ničomu nevedeli odhodlať. Dievča z reklamy vyslalo ich smesrom úsmev na tri palce a precedilo cynicky:

- O chvíľu sa mi roztrhnú kútiky úst. Ale viac sa fakt snažiť nebudem. Nezaujímajú ma chlapi, ktorých musím zbaliť ja.

- Ani mňa nebaví čakať, kým sa nejaký pribrzdenec odblokuje. Muž činu, keď niečo chce, tak si to vypýta alebo zoberie, - povedala bývalá fotografova frajerka.

- To sú typickí Slováci, - povedala druhá kamarátka, ktorá si robí doktorát na filozofickej. - Celá naša literatúra a kinematografia je o tom. Heroizácia pribrzdenosti.

Netrvalo ani štvrt hodiny a dvojici pribrzdencov vypršal čas na rozmyslenie, pretože dievča z reklamy stretlo týpka z marketingového oddelenia medzinárodného koncernu vyrábajúceho nejaké zvrátky a odišlo s ním k baru. K nám si prisadla zhulená polovica kapely, ktorú si filozofka púšťa v aute. Riešili rozvody,

honoráre, sex, alkohol, fet a SOZU, čo sú vlastne všetky témy, o ktorých som ich kedy počul hovoriť.

V ten večer som sa ešte dozvedel pravidlo o obliekaní na ulicu, podľa ktorého si muž pri pohľade na ženu nemá pomyslieť: „Tá má ale kozy!“ alebo: „Tú by som pojebal!“ , ale MÁ SA POTEŠIŤ!

Potom ma už zbalila nádherná herečka v pokročilom štádiu rozčítivosti. Fantasticky voňala, hryžla ma do krku, chcela tancovať a cítiť naše prúdiace energie. Nakoniec ma zatiahla na toalety. Z nejakého dôvodu hovoria v poslednom čase ženy celého vesmíru o reinkarnácii. Je výhodné nebojovať s tým. Je výhodné splynúť s prúdom. Zvlášť preto, že väčšina mužov sa pri týchto témach ironicky šklabí, vy budete tým zriedkavým príťažlivým zasvätencom. To by ste neverili, čo dokážu vety typu: „Aj ja cítim, že sme sa už stretli. Možno v Starom Egypte. Boli sme faraóni. Aj tento zadok som už určite držal v ruke.“

Kým sme sa pomaly prepracovali do kabínky, z tej vedľajšej sa ozvalo spláchnutie a vo dverách sa objavila tretia kamarátka bývalej fotografovej frajerky. Pri stole sa tajomne usmievala, nechcela povedať, čo robí, a tvrdila, že sa volá Sante. Aj v tejto chvíli sa tajomne usmievala. Veľavýznamne sa na nás pozrela, pomaly si umyla ruky, akoby vykonávala nejaký obrad, a potom mi povedala tichým hlasom s nádychom veselosti, ako keď voláte oslávenca do izby, kde je preňho pripravené mimoriadne živé, páchnuce a nezvládnuteľné prekvapenie:

- Pozor na srdcovú čakru. Vlastne aj na krčnú. Na tie zranené city a nevy povedané veci.

Kým sa za ňou zatvorili dvere, tá moja ma stihla celého ohmatať. Kým som vyšiel von, Sante ani jej kamarátky už v podniku neboli.

Na doske stola bolo napísané číslo. Nie telefónne. Číslo bankového účtu. To som ešte nevedel, že sú aj dievčatá, ktoré na otázku, ako im môžete pomôcť, povedia spamäti číslo svojho účtu.

- Objekty pre mužov s fantáziou, - utrúsil barman na moju adresu. Zdalo sa mi to vtipné len do okamihu, keď som pochopil, že je to jeho univerzálna formula na preklenutie väčšiny trápnych okamihov mlčania, pri ktorých sa muži tvária tak idiotsky ako asi ja v tej chvíli.

Doma som si hodil do minerálky tri tabletky šumivého vitamínu C a vypil to na ex, mysliac pritom na svoju matku - diétnu sestru, astrologičku a odborníčku na tantrický sex -, ktorá vždy tvrdila, že vitamínom C sa nemôžeš predávkovať, lebo to, čo telo nespotrebuje, vylúči v moči. Mala aj druhé pravidlo, volalo sa MYSLI NA ZAJTRA. Práve preto som mal v ruke flashkarty kamaráta fotografa, preto moju herečku unášal taxík domov a preto som mal príjemne nečakaný pocit, že som sa to nevyvíja až tak zle.

Noc druhá: Nové prsia, staré duše

1. august

Ďalšia noc. Tma, dusno, komáre, rozjímanie o zmysle existencie. Povedal som si, že je najvyšší čas znovu si zresetovať mozog alkoholom.

Mám za sebou pár mesiacov, keď som cestoval viac, ako by sa mi chcelo, a vo chvíli, keď mi v duchu hesla: „Raňajky v Londýne, večera v New Yorku, batožina v Singapore“ stratili kufre postupne všetky väčšie letecké spoločnosti, keď som prežil pár turbulencií, pri ktorých som mal absolútnu istotu, že pri akejkoľvek katastrofe sa cez masívne hamburgerové telá šťastných Američanov k núdzovému východu nepretlačím, vo chvíli bez peňazí a bez pasu, vo chvíli, keď sa človek rúti niekam a ani zaboha si nevie spomenúť, PREČO to vlastne robí, v každej takejto chvíli pomáha len reset mozgu. Žiadna viera, žiadne vnútorné presvedčenie, žiaden vyšší hlas vám vtedy nepovie, čo bude ďalej a čo máte robiť. Pomáha len reset. A teraz už viem, že nikde sa tak dobre neresetuje ako tu doma. S ľuďmi, ktorých poznáte, s alkoholom, na ktorý ste zvyknutí. Zresetovaný mozog je na druhý deň ráno zrazu nečakane tichý, všetky podružné starosti, pochybnosti a trápne spomienky sú vyvraždené a zarovnané so zemou, podstatné myšlienky a životne

dôležité informácie sa pre istotu iba nevtieravo motajú, aby nebudili nepatričnú pozornosť, a celá hlava len tichučko bzučí, ako keď pomaly nabiehajú hardisky.

Tak som opustil poloprázdny byt vybrakovaný mojou bývalou a plný odhodlania som vyrazil von.

Hneď na začiatku som urobil základnú chybu, že som svoj ťah mestom začal s kamarátmi fotografom a bubeníkom. Fotograf je bývalý alkoholik a bubeník vylicený feťák, takže v súčasnosti majú k resetom dosť podozrievavý vzťah.

Po polhodine spoločného rozjímania o fotografických objektívoch som našťastie natrafil na kamarátku mojej sestry. Je to asi najinteligentnejšia žena, akú poznám, ale z neznámeho dôvodu sa rozhodla tváriť, že je ťažko postihnutá blondína, ktorej odumrela väčšina mozgových buniek. Zvlášť v spoločnosti mužov s obľubou zosústredí svoj výraz do konštelácie „ranená labuť“, a aby zakamuflovala svoje hanebné IQ 167, s potešením vypúšťa prejavy typu: „Ja sa riadim intuíciou. Nemyslíte si, že ja nemám mozog. Ja ho mám, ja ho iba nepoužívam, lebo mu nedôverujem.“

Tentoraz ma prekvapila teóriou o miešaní energií muža a ženy pri pohlavnom styku. Zvlášť pri spoločnom orgazme. Preto by si človek mal dobre rozmyslieť, s kým spí, pretože mu zakaždým necháva niečo zo seba a niečo z neho si zas berie. Keď sa energie zmiešajú, vytvoria puto, energetický lúč, ktorý pretrváva ešte dlho po tom, ako sa tí dvaja rozídu, a tak si bývalí milenci môžu navzájom ovplyvňovať sexuálnu rozkoš, môžu sa blokovať, škodiť si, ale aj sa vzrušovať na diaľku, hoci už spia s inými partnermi. „A preto ja cítim, kedy môj muž preťahuje svoju milenkú. Nechutné. Keby ona aspoň nebola také jelito bez talentu.“

Historiky Ranenej Labute z jej manželského života ma doteraz vždy rozveseľovali do omdletia, ale vo svet-

le nových životných skúseností ma začali utvrdzovať v mojom stále silnejúcom presvedčení, že čosi nie je v poriadku. Ak niečo z duše nenávidím, tak sú to telenovely. Kým sú uzavreté v bedni televízneho prijímača, tak je to ešte v poriadku, lebo ten sa dá vypnúť. Ale keď vám telenovela vtrhne do života, čo môžete urobiť? Ako sa dá vypnúť život?

Dali sme si s Ranenou Labuťou ďalšie vodky a ona pokračovala. Bola u veštice, a tá jej povedala, že je veľmi stará vyspelá duša, že toto jej prevtelenie je posledné, že manžela nech si zatiaľ nevšúma, že jeho milienky súvisia s jeho karmou a že poslanie Ranenej Labute v tomto živote je rozdávať lásku. Nekonečnú, nepodmienenú, bez žiarlivosti a bez potreby vlastniť.

V okamihu, ako táto myšlienka doznela, som si povedal, že je najvyšší čas zmeniť lokál. Začal som premýšľať nad vhodnou únikovou vetou, pretože kamarátka-nekamarátka, mám sa rád a v tej chvíli som sa potreboval dostať k bezbolestnému resetu a nie na psychiatriu. Vtedy sa pri našom stole objavil môj kamarát plastický chirurg. Keď som ich zoznámil, Ranená Labuť pustila staré duše k vode a vyjadrila sa v tom zmysle, že potrebuje operovať prsia. Keďže som ich mal už možnosť vidieť, viem, že nepotrebuje. V podstate sa mi jej prsia vždy páčili. Ale Ranená Labuť povedala, že stará duša s novými prsiami je ideálna kombinácia na posledný život. Plastik bol trochu mimo, ale zábavu nekazil. Ako na zavolanie sa v krčme nečakane objavil manžel Ranenej Labute a my sme na chvíľu osameli, pretože sa s ním Ranená Labuť odišla pohádať von.

Scénka to bola rýchla a hlučná, polovica krčmy sa presunula k oknám. O chvíľu bola Ranená Labuť späť a s ňou aj môj tradične triezvy kamarát fotograf. Vysvitlo, že sa poznajú z nejakej svadby, na ktorej pristihli nevestu so ženíchovým svedkom súložiť pod klavírom.

Keď bola historka v najlepšom, tak mi – v duchu telenovely zúriacej okolo mňa – zazvonil telefón. Volala mi sestra, že práve pristihla manžela so svojou najlepšou kamarátkou v posteli. Teda s druhou najlepšou, lebo tá prvá najlepšia, teda Ranená Labuť, práve vedľa mňa zbystrila pozornosť. Niekedy mám pocit, že ženy majú schopnosť mať neobmedzené množstvo najlepších kamarátok. Tie úplne najlepšie kamarátky sa kamarátia aj s ich mužmi. Ak by som sa raz náhodou ženil, budem najlepšie kamarátky svojej nastávajúcej podrobovať nekompromisnému výberovému konkurzu.

– A boli v tej posteli kvôli sexu? Nebola to nejaká náhla nevoľnosť alebo niečo také? – spýtal som sa pomerne idiotsky.

– Jebali! – zakričala mi sestra do telefónu. – Neviem, čo mám robiť.

V tej chvíli som na okamih takmer podľahol pokušeniu povedať, že som práve niekde na druhom konci sveta, že tu mám partičku pripitých Holanďanov a musím sa im venovať, že by som jej fakt rád pomohol, ale nemôžem, a okrem toho, do záležitostí dvoch ľudí – hlavne ak je jeden z nich s niekým tretím v posteli – sa nechcem miešať. Potom som si ale spomenul na svoju samovražednú historku z mladosti a ako potom moja sestra spala pri mne tri dni v kresle, ako nedávno počúvala o tretej v noci moje alkoholické depresívne monológy a ako si ma raz bez reči šla vyzdvihnúť na políciu.

– Ja neviem, čo mám robiť, – zopakovala. – Čo sa robí v takej situácii?

To som fakt nevedel. Ale uvedomil som si, že moja sestra je schopná všetkého. Poliať tých dvoch kyselinou, vyskočiť z okna, aj sadnúť si s nimi k stolu a do rána diskutovať o použití antikoncepcie a riziku pohlavných chorôb. Tak som sa konečne vyjadril:

– Pod' teda ku mne. Môžeš u mňa spať.

- Dobre, - v hlase jej zaznela úľava. - O pol hodinu som tam.

- Kto bude u teba spať? - spýtala sa Ranená Labuť.

- Hysterka, - povedal som.

Hysterka a Kretén, to boli naše vzájomné pomenovania, ktoré vznikli niekedy v období puberty a ešte celkom citlivo vyjadrovali naše vtedajšie súrodenecké spolunažívanie. Vtedy sa ujali v najbližšom okolí a doteraz ich pár zasvätencom občas používa.

- Môžem sa pridať? - zašveholila Ranená Labuť.

- Mám len jeden matrac na zemi, - upozornil som ju.

- Nevadí, - usmiala sa. - Nikdy si nechcel mať v posteli dve baby naraz?

Samozrejme, že som si už predstavoval, aké by to mohlo byť zaujímavé do trojky, ale nepočítal som s konšteláciou „ja plus sestra plus sestrina kamarátka“. Niekedy je však lepšie nechať udalostiam voľný priebeh, než si zbytočnými predsudkami kaziť večer.

Doma sme pristihli moju bývalú, ako mi prezerá knižnicu a vyberá z nej knihy, ktoré by sa jej ešte zišli. Po prvom nutkaní rituálne ju zavraždiť a vystaviť jej naaranžovanú mŕtvolu pred vchodom som sa ovládol a povedal som jej, nech si tie knihy zoberie, ale nech vráti kľúče. Knihy si zbalila a rozplakala sa. Kľúče mi vraj vráti, ale až keď si ich odfotografuje na pamiatku. Potom sa ma spýtala, či som ju vôbec niekedy miloval a či s ňou pôjdem na kávu.

Od určitého času už so mnou ženské slzy nerobia nič. Stal som sa jednoducho imúnnym. Otvoril som teda fľašu whisky, nalial som si a pozoroval som Ranenu Labuť, ako vyberá z kabelky antidepresíva a dáva ich zapíť mojej bývalej. Bohužiaľ, zúfalo bezpečnú dávku.

V tej chvíli dorazila moja sestra Hysterka s albumom svojich svadobných fotografií, zubnou kefkou a poloprázdnu fľašu whisky. Chýbajúcu polovicu stiahla cestou v taxíku. Taxikár bol zrejme zasvätený

do situácie, pretože odprevadil sestru až k dverám môjho bytu a vypýtal si od nej telefónne číslo. Využil som jeho chvíľkovú indispozíciu a naložil som mu do auta plačúcu bývalú aj s polovicou svojej knižnice. Ranená Labuť taxikárovi prezradila, že ak sa opováži bývalú pod akoukoľvek zámienkou doviezť späť, bude to posledný deň jeho duše v tomto tele. A nech si nepraže vidieť moju sestru Hysterku, keď sa našťve.

Ďalšie udalosti viem zrekonštruovať len s problémami. Dopili sme obe fľaše whisky, robili si palacinky, jedli zmrzlinu a hrali hru Kto povie najväčšiu ohováračku. Potom Ranená Labuť niekde našla calvados, salámu, uhorky, vodku a víno. Hysterka odstrihla na všetkých svadobných fotkách svojmu manželovi hlavu, na tých, čo zobrazovali celú postavu, odstrihávala aj iné veci. Spievali sme, smiali sa a plakali. Zreteľne si pamätám, že Ranená Labuť nenesí nohavičky, viem si vybaviť aj sladkohorkú chuť jej jazyka v mojich ústach. Myslím, že niekto aj vracal, ale neviem kto. V primeranom okamihu sa mi však podarilo lokalizovať matrac, sestru aj jej kamarátku. Zaspal som na svitaní niekde uprostred vety.

Keď som sa okolo poludnia prebral, bol som na matraci sám. Ale v kuchyni boli dve nádherné ženy s mokrymi, čerstvo umytými vlasmi, oblečené v mojich basketbalových tričkách. Ticho plieskali bosými nohami o podlahu, varili kávu a bavili sa o silikónoch a o prerušovanom styku.

Ja som sa zrazu cítil pokojný a čistý. Vedľajšie myšlienky vyvraždené, podstatné duševné pochody spomalené a krotké, v hlave mi jemne bzučalo. Uľavilo sa mi. Reset mozgu sa predsa len podaril.

Noc tretia: Zasväcovanie panny

7. august

Milujem tie noci, keď je človek z vlastnej vôle sám doma.

Zapol som si ventilátor, nalial si whisky, zapálil si cigaretu a sadol si k notebooku. Ak sa mi bude dať písať, budem písať. Ak nie, odvisnem na internete.

Na záchode som našiel zopár časopisov pre ženy a hneď sa mi zachcelo prepínať programy na televízore. Moja bývalá totiž raz vyhlásila, že prepínanie televíznych programov je dôkazom toho, že mužom odumierajú mozgové bunky rýchlejšie ako ženám, a že sa teda už v pomerne mladom veku nedokážu na nič sústrediť dlhšie než pár sekúnd. Najskôr som sa s ňou pustil do diskusie na túto tému, ale potom som si uvedomil, že to „nič“, na čo sa nedokážem sústrediť, je osemdesiaty piaty diel desiatej série seriálu Brutálna Nikita a že teóriu o mužskom mozgu má z časopisu Cosmopolitan odloženom na záchode a na inkriminovanom mieste založenom toaletným papierom.

Pripravil som si teda časopisy na čítanie a s udatne natiahnutou pravou rukou som sa pustil do prepínania. Narazil som na dokument o nejakom filmovom režisérovi. Hovoril, že pri každom filme, ktorý robil, mal pocit, že to ešte nie je ten pravý film, že taký bude

až ten budúci. Aj v živote vraj stále čakal na to pravé, čo ešte len príde. Tak točil film za filmom, prežil rok za rokom a nikdy z toho nemal radosť, lebo ju nehládal v tom, čo práve robil, s tým, s kým práve bol. Z obrazovky na mňa hľadel smutný starý chlapík stojaci niekde v hnusnom ošarpanom jesennom parku, sivé vlasy mu vietor rozvieval okolo zvädnutej tváre.

Prepol som na MTV, na hnedé zadky krútiace sa v lesklých nohavičkách, na pätnásťročné mulatky rozmarme hroziace prstom do kamery, s perami našpúlenými na svojich chlapcov – čierne gule sadla valiace sa po uliciach Bronxu ďaleko-ďaleko odo mňa, sediaceho meter pred televízorom s diaľkovým ovládačom v ruke.

Tak som sa zamyslel, čo v tej chvíli najviac chcem. Vyšlo mi, že sex. Tak som do seba kopol zvyšok whisky a šiel si napustiť vaňu.

Do vane mi zavolala matka.

- Je tam ešte Hysterka? - spýtala sa bez pozdravu. Hysterka u mňa prechodne pár dní bývala, potom ju jej manžel dvanásťkrát odprosila, ona sa vrátila domov a teraz ho tam rafinovane a nelútostne týra.

- Vieš, že už odišla.

- Len som jej chcela povedať, že my ženy sa musíme naučiť žiť samy, byť tak šťastné a mať mužov len na to, na čo majú oni nás: občas pre potešenie.

- Vieš, s kým hovoríš?

- Ani tebe táto informácia nezaškodí. Máš už frajerku?

- V ktorom štádiu vzťahu ťa mám informovať, aby som ťa nezaťažoval zbytočnými neperspektívnymi informáciami?

Občas - ale skutočne len občas - sa mi podarí matku prekvapiť do tej miery, že musí nad odpoveďou premýšľať. Asi tak osminu sekundy.

- Keď bude mať u teba troje nohavičky, tampóny, zubnú kefku, fotku na chladničke a keď ty sám nakúpiš nejaké jedlo, čo neznášaš, ale ona ho miluje.

Voda mi pomaly chladla a ja som si pomyslel, že si musím niekde nájsť niečo o oidipáku. Hlavne nech je to stručné a zrozumiteľné.

- Nie, mami, nemám frajerku, - povedal som.

Vtom mi zazvonil niekto pri dverách. Mohol to byť ktokoľvek: díleri, vrahovia, únoscovia, policajti, úchyláci, živé mŕtvolky vylezené z hrobu a požierajúce ľudské mozgy - jednoducho ktokoľvek, ako dobrý dôvod ukončiť rozhovor s matkou.

Bol to môj kamarát prezývaný Ježiško, podľa presvedčivo dobrotivého výrazu tváre, ktorým balil baby. Premeral si moje mokré telo v uteráku:

- Máš tu niekoho?

Poobzeral sa po poloprázdnom priestore:

- Potrebujem požičať byt.

Ježiško je ženatý, má dve deti, katalógy IKEA pripravené pri gauči na čítanie a fotografie svojej rodiny v peňaženke. Myslím, že človek nikdy nemôže vopred vedieť, čo ho v živote stretne, čo bude robiť, kde bude žiť a s kým, ale čo sa mňa týka, viem s absolútnou istotou, že NIKDY nebudem nosiť fotky svojich detí v peňaženke.

Ježiško sa s útrpným výrazom zrútil na stoličku a zadíval sa na rozosmiate tváre svojich detí a manželky na dovolenke v Chorvátsku:

- No nie sú zlatí? - opýtal sa ma.

- Ja nie som veľmi na deti, keď sme už pri tom.

Ježiško ma nepočúval, lebo už vyberal hromadné foto nejakej delegácie. Ukázal na krehkú blondínku stojacu na kraji:

- Je to silnejšie než ja. Je ešte skoro panna.

- To znamená, že je alebo nie je?

- Skoro, - povedal Ježiško tajomne. - Chcem sa o ňu starať. Máš kondómy?

Kým Ježiško odbehol na pumpu a späť, ja som sa obliekol a zhrnul neporiadok pod stôl. Viac som urobiť nemohol. Aj tak som bol asertívny viac, než je

u mňa zvykom. Mohol by som začať kalieť vodu nejakými historkami o tom, že mi Ježiško kedysi zachránil život a tak, ale nie je to pravda. Ježiško mi kedysi požičiaval byť.

V meste som šiel na istotu, pretože som zamieril do podniku, kde som si myslel, že by mohla sedieť bývalá frajerka kamaráta fotografa. Chcel som od nej vytiahnuť niečo o Sante – o jej kamarátke, čo ma provokovala pred niekoľkými dňami na toaletách. Bývalá frajerka tam sedela, s ňou aj dievča z reklamy a tá z filozofickej. Asi sa to mimomanželské smilnenie tú noc nieslo povetrím, pretože riešili pomstu ženatému milencovi.

- Úplne najlepšie je natrieť sa gélom s trblietkami, čo sa používa na tvár. Medzi nohami. To sa totiž skoro vôbec nedá zmyť. Hlavne z brady alebo z fúzov to skoro nemáš šancu dať dole. O chlpoch ani nehovorím, – povedalo so smiechom dievča z reklamy.

- Ja som mu za slnečnú clonu nad sedadlom spolujazdca, vieš, na tú so zrkadielkom, strčila čierne tanga nohavičky, – priznala sa zúrivo tá z filozofickej.

- Použitie? – zaujímalo sa dievča z reklamy.

- Jasně.

- Čo ti to povedal? Že musí nájsť sám seba? – spýtala sa fotografova frajerka.

- A že vlastne nevie, či to bolo o jeho frustrácii alebo šlo hlavne o sex. A že ma nikdy nemiloval. Že ma mal len rád.

- Zato si nastrčila jeho žene použitý suvenír a jemu tak pripravila peklo na zemi, – neodpustil som si. Moja poznámka sa minula účinkom. Reakcie boli nasledovné:

- Nech zdochne!

- Impotent!

- Tak mu treba, nech si žije svoj blbý život malo-meštiaka, až kým nezhnije zaživa!

A ešte:

- Lebo to je jedno, či je do teba zamilovaný alebo nie, či sa ide potrať, len aby ťa dostal! Nakoniec si ty v úlohe tej kurvy a on je ten citlivý muž, čo pochopil, že svojej knedli a deťom, čo má doma, „nesmie ublížiť“!

- Problém so ženatým mužom nie je v morálke, - ozval sa zrazu ďalší ženský hlas. Obzrel som sa a bola to Sante. - Problém je v tom, že nikdy s tebou nie je, keď po ňom túžiš alebo keď ho veľmi potrebuješ. Je s tebou len vtedy, keď ide jeho žena k zubárovi alebo na odtučňovaciu kúru do Tatier.

Sante si k nám prisadla a ja som sa zadíval na jej tvár. Mal som ju vlastne preštudovanú dosť dôkladne už z domu, pretože mi zostala flashkarta môjho kamaráta fotografa z nášho spoločného večera. Nie že by sa mi tá žena nejako mimoriadne páčila. Mala však v sebe niečo, čo ma nútilo nespustiť ju z očí.

Sante si chcela objednať jedlo, ale nič už nemali. Tak si dala vodku. Povedala, že ide z kina a že vlastne nemá veľa času. Od istého času ma moje životné zápletky prinútili uveriť tvrdeniu, že náhody naozaj neexistujú a že termín „náhoda“ je len slovo nahradzujúce náš pocit bezmocnosti nad sledom udalostí, ktoré si nedokážeme vysvetliť. Áno, chcel som stretnúť Sante, chcel som sa na ňu pozerieť a chcel som jej telefónne číslo.

Sú ženy, ktoré vám svoje telefónne číslo len tak nedajú, aj keby ste boli Hugh Grant ležiaci na smrteľnej posteli. Svoj pocit nezávislosti a ťažkej dostupnosti si budú brániť až do vykrvácania. A Sante bola jednoznačne presne z tejto kategórie. Musíte jedno-ducho niečo vymyslieť a nestrápníť sa pri tom.

V návale inšpirácie som vytiahol trik, ktorý som naposledy použil na strednej: spýtal som sa jej na tie čakry. Zabrala. Počúval som ju, díval sa jej do očí a kládol doplnujúce otázky. Na čakry, energie, astrológiu, tarot, auru, komunikáciu s mŕtvymi a trebárs magickú moc drahých kameňov sa vzťahuje to isté pravidlo

ako na reči o reinkarnácii. Väčšina mužov sa tomu posmieva. Tých pár, čo to berie vážne, býva často pre ženy nepoužiteľných na iné veci. Tak prečo nebyť ten vnímavý a zároveň použiteľný? Prečo im nedať šancu, aby vás „odblokovali“?

Chvíľu som mal pocit, že Sante moju taktiku prehliadla, ale aj to je koniec koncov súčasť hry. Nakoniec som ju donútil, aby mi požičala knižku. Tematicky zameranú.

Byt mala malý, farebný a útulný. Obrázky, knihy a plno detských hračiek. Zaplatila dievčaťu za stráženie a ono odišlo. Pravdupovediac, nečakal som, že Sante má dieťa.

- Nie si hladný? - spýtala sa ma.

Šli sme do kuchyne. Ani nezapálila svetlo.

V bielom svetle z chladničky vyzerala zrazu celkom inak. Bola tak neuveriteľne sexy, až ma bolelo celé telo. V tej chvíli som ju strašne chcel. Chcel som ju objasť. Chcel som do nej vniknúť, a to okamžite. Sante sa otočila:

- Tak na čo máš chuť?

Siahol som po nej. V ústach bola sladká a telo mala horúce. Hneď sa odtiahla a povedala s úsmevom a celkom vecne:

- Ty si obyčajné šovinistické sexistické trdlo. Ved' mi vedľa spí dieťa.

Otočila sa späť k chladničke:

- Poď, najeme sa a budeme pozerasť telku.

Najedli sme sa a pozerali sme telku. Prepínala ako divá. Po polhodine mi zaspala na ramene. Zrazu som mal divný pocit, akoby som si niečo šlahol. Chvíľu som to analyzoval, kým som na to prišiel: bol som šťastný.

Otvoril som okno, zapálil som si a nepríčetne civel do tmy. Potom som šiel na záchod a urobil som si to nad dekadentne vyzerajúcou obálkou knihy Vzpomínky/sny/myšlienky C. G. Junga. A to spiace dieťa vedľa mi nevadilo ani trochu.